

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobkyně **I. N.**, nar. X, zastoupené Mgr. Petrem Miketou, advokátem se sídlem Ostrava – Slezská Ostrava, Jaklovecká 1249/18, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.8.2016, č.j. MPSV-2016/169337-923,

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9.8.2016, č.j. MPSV-2016/169337-923 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit náklady řízení žalobkyně v částce 6.292 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet Krajského soudu v Ostravě.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 7.9.2016 se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ostravě ze dne 2.11.2015 č. j. XI, jímž bylo rozhodnuto o nepřiznání příspěvku na péči podle ustanovení § 7 odst. 2 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, a uvedené rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. Žalobkyně namítala, že její zdravotní stav nebyl posouzen správním orgánem komplexně. Nebyly zhodnoceny její objektivní zdravotní potíže pohybového aparátu a psychické problémy, pro které se dlouhodobě léčí. Tyto zdravotní komplikace ji v běžném životě omezují natolik, že

není schopna bez pomoci třetí osoby vykonávat běžné životní činnosti. Žalobkyně uvedla, že napadené rozhodnutí pouze cituje shromážděné lékařské zprávy a posudky, které ovšem prakticky vůbec nehodnotí a pouze konstatuje, že nárok nemá. Svůj zdravotní stav považuje za vážný a v běžném životě natolik omezující, že není schopna se sama při běžných činnostech orientovat.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný zrekapituloval průběh řízení před správními orgány, konstatoval závěry posudkové lékařky Okresní správy sociálního zabezpečení v Ostravě ze dne 21.5.2015, obsah posudku Posudkové komise MPSV ČR v Ostrava ze dne 6.5.2016 a srovnávacího posudku Posudkové komise MPSV ČR v Brně ze dne 14.7.2016. K námitkám žalobkyně žalovaný uvedl, že na posudkovém závěru, že žalobkyně není osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby, se shodla jak posudková lékařka OSSZ Ostrava, tak PK MPSV Ostrava i PK MPSV Brno. Žalovaný nad rámec legislativní úpravy nechal vypracovat srovnávací posudek Posudkovou komisí MPSV ČR Brno, proto má za to, že zdravotní stav žalobkyně byl posouzen komplexně, s ohledem na všechny diagnózy. Z medicínského hlediska se u žalobkyně jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který ji limituje, ale z posudkového hlediska, tak jak je vymezen v ustanovení § 3 písm. c) zákona o sociálních službách, nebylo prokázáno, že by funkční omezení vyplývající ze zjištěného zdravotního stavu, a to s přihlédnutím k použití kompenzačních pomůcek, žalobkyni bránilo ve schopnostech zvládat všech deset základních životních potřeb. Žalovaný uzavírá, že napadené rozhodnutí je v souladu s hmotným i procesním právem a odvolací řízení netrpí vadami, pro které by bylo nutno toto rozhodnutí zrušit.

Krajský soud rozsudkem ze dne 28.11.2016, č.j. 19 Ad 33/2016-30 žalobu zamítl. Uvedené rozhodnutí bylo na základě kasační stížnosti žalobkyně rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16.8.2017, č.j. 7 Ads 19/2017-22 zrušeno z důvodu jiné vady řízení před soudem, neboť krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, aniž by byly pro tento postup splněny zákonné podmínky podle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Soud nařídil jednání. Žalovaný neúčast omluvil a souhlasil s projednáním věci v jeho nepřítomnosti. Žalobkyně u jednání setrvala na svém stanovisku k věci a zdůraznila, že měla být posudkovou komisí osobně vyšetřena, neboť lékařské zprávy se na problematiku, která je spojena s jejím nárokem nezaměřují.

Krajský soud opětovně hodnotil nejen napadené rozhodnutí, ale i zákonnost správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle skutkového a právního stavu k datu jeho vydání (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že dne 21.4.2015 podala žalobkyně žádost o příspěvek na péči. Dne 28.4.2015 bylo provedeno sociální šetření v místě bydliště žalobkyně se zaměřením na zjištění schopnosti samostatného života v přirozeném sociálním prostředí. Následně úřad práce požádal Okresní správu

sociálního zabezpečení v Ostravě o posouzení stupně závislosti žalobkyně. Lékařka Okresní správy sociálního zabezpečení Ostrava MUDr. J. G. v posudku o zdravotním stavu žalobkyně ze dne 21.5.2015 učinila závěr, že v případě žalobkyně nejde o osobu, která se podle § 8 odst. 2 zákona č. 108/2006 Sb., v platném znění, považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby. Jde o osobu starší 18 let věku, která nesplňuje zdravotní podmínky pro uznání stupně závislosti. Z posudkového zhodnocení vyplývá, že žalobkyně potřebuje z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pomoc při základních životních potřebách – i) osobní aktivity a j) péče o domácnost. Celkem žalobkyně nezvládá dvě základní životní potřeby. Dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav žalobkyně nevede k neschopnosti zvládat aspoň tři nebo čtyři základní životní potřeby. Posudková lékařka uvedla, že žalobkyně ne všechny přiznané úkony stoprocentně nezvládá a ne všechny nepřiznané úkony stoprocentně zvládá – k tomuto bylo přihlédnuto a zhodnoceno dle převahy zvládaných či nezvládaných úkonů a také přihlédnuto ke schopnostem vrstevníků. Při vypracování posudku lékařka vycházela ze zdravotnické dokumentace ošetřující lékařky MUDr. A.S. z 6.5.2015, nálezů odborných lékařů revmatologie MUDr. R. z 22.4.2015, psychiatrie MUDr. H. z 4.3.2015, plícní MUDr. B. z 26.2.2015, rehabilitace MUDr. H. z 21.1.2015, neurologie MUDr. N. z 11.11.2014 a ze sociálního šetření provedeného dne 28.4.2015.

Ze správního spisu dále plyne, že žalobkyně byla vyrozuměna o svém právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve lhůtě 5 pracovních dnů ode dne oznámení uvedeného vyrozumění. Tohoto práva žalobkyně nevyužila a následně bylo vydáno Úřadem práce ČR – krajskou pobočkou v Ostravě, KP Ostrava (Moravská Ostrava a Přívoz) rozhodnutí č. j. 340678/2015/OOI ze dne 23.6.2015, dle něhož nebyl žalobkyni přiznán příspěvek na péči. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání.

O odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 5.8.2015 č. j. MPSV-UM/20685/15/9S-MSK tak, že rozhodnutí orgánu Úřadu práce ČR - krajské pobočky v Ostravě se ruší a věc se vrací k novému projednání. Dle odůvodnění rozhodnutí správní orgán prvního stupně dostatečně nezajistil řádné podklady pro rozhodování, když se nedostatečně zabýval oznámením o poskytovateli pomoci, ve kterém je jako osoba pečující uveden pan O. N., jenž je sám příjemcem příspěvku na péči. Dle ust. § 29 odst. 1 písm. e) zákona o sociálních službách musí být osoba poskytující pomoc zdravotně způsobilá; za zdravotně způsobilou osobu k poskytování pomoci se nepovažuje osoba, která má sama nárok na příspěvek, ledaže lékařským posudkem vydaným poskytovatelem zdravotních služeb doloží, že je schopna tuto pomoc poskytovat. Po doplnění lékařského posudku osoby pečující, O. N., Úřad práce ČR – krajská pobočka v Ostravě o žádosti znovu rozhodl rozhodnutím č. j. 566560/2015/OOI ze dne 2.11.2015 tak, že žalobkyni nepřiznal příspěvek na péči. Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí odvolala.

V rámci odvolacího řízení byl dne 6.5.2016 vypracován posudek Posudkovou komisí MPSV ČR v Ostravě. Z protokolu o jednání a z posudku vyplývá, že posudková komise vycházela ze zdravotní dokumentace praktické lékařky MUDr. A.B., spisu odvolacího správního orgánu a posudkového spisu OSSZ

Ostrava, včetně všech lékařských nálezů, z nichž vycházela posudková lékařka OSSZ Ostrava. Dopisem ze dne 14.4.2016 byla žalobkyně uvědoměna o tom, že posudková komise bude moci její zdravotní stav objektivně posoudit a přijmout posudkový závěr i bez její osobní účasti, a to na základě obsahu shromážděné podkladové dokumentace. Posudková komise dospěla k závěru, že v případě žalobkyně nejde o osobu starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2 zák. č. 108/2006 Sb., ve znění zák. č. 366/2011 Sb., považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby. Zdravotní stav žalobkyně není dlouhodobě nepříznivý ve smyslu § 3 písm. c) zák. č. 108/2006 Sb., ve znění zák. č. 366/2011 Sb. Tento stav posudková komise MPSV stanovila ode dne 21.4.2015, i k datu jejího jednání. V posudkovém zhodnocení se komise usnesla na závěru, že žalobkyně zvládá všechny hodnocené životní potřeby. Životní potřebu i) osobní aktivity žalobkyně dle závěru posudkové komise zvládá, neboť při plné orientaci, adekvátní komunikaci vč. telefonické komunikace a schopnosti číst a psát je schopna si vyřídit běžné osobní záležitosti, má přiměřené sociální vazby a je schopna si stanovit a dodržet denní režim. K životní potřebě j) péče o domácnost posudková komise uvedla, že neexistuje žádný zdravotní důvod, který by žalobkyni nedovolil zvládnout úkony v domácnosti a dle sociálního šetření se o domácnost stará sama.

Žalovaná si následně vyžádala ještě srovnávací posudek Posudkové komise MPSV ČR v Brně. Z protokolu o jednání posudkové komise ze dne 14.7.2016 a z posudku z téhož data vyplývá, že posudková komise si vyžádala a prostudovala zdravotní dokumentaci praktické lékařky MUDr. A. B., psychiatrické ambulance MUDr. P. H. a revmatologické ambulance MUDr. J. R. Komise také vycházela ze spisu LPS OSSZ Ostrava, včetně záznamů a lékařských nálezů a ze spisu žalované včetně rozhodnutí a odvolání. Podkladová dokumentace byla dostačující k projednání a přijetí posudkového závěru v nepřítomnosti žalobkyně, o čemž byla žalobkyně informována dopisem dne 14.6.2016. Posudková komise MPSV ČR v Brně se usnesla na posudkovém závěru, dle něhož u žalobkyně nejde o osobu starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2 zákona č. 108/2006 Sb., ve znění zák. č. 366/2011 Sb., považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby. Zdravotní stav žalobkyně není dlouhodobě nepříznivý ve smyslu § 3 písm. c) zák. č. 108/2006 Sb., ve znění zák. č. 366/2011 Sb. Tento stav dle posudkové komise trval i k datu 21.4.2015. Posudková komise MPSV ČR v Brně se v hodnocení nepřiznání závislosti žalobkyně shoduje s posudkovým závěrem lékařky OSSZ Ostrava ze dne 21.5.2015 i PK MPSV ČR v Ostravě ze dne 6.5.2016. Plně souhlasí s posudkovým závěrem PK MPSV ČR v Ostravě v tom, že zdravotní stav žalobkyně a z něj plynoucí funkční omezení jí dovoluje zvládat všechny základní životní potřeby. Na rozdíl od posudkové lékařky OSSZ Ostrava považuje Posudková komise MPSV ČR v Brně za zvládnuté i životní potřeby i) osobní aktivity a j) péče o domácnost. K životní potřebě i) osobní aktivity je v posudkovém zhodnocení uvedeno, že žalobkyně je schopna si zorganizovat čas, vykonávat volnočasové aktivity v rámci svých schopností a není u ní prokázána těžká porucha orientace a komunikace. Vyřizování na úradech není pro posouzení této životní potřeby každodenním nutným úkonem. K životní potřebě j) péče o domácnost posudková komise uvedla, že u žalobkyně není prokázáno těžké mentální, smyslové ani tělesné postižení, které by jí bránilo zvládat běžnou péči o domácnost. Mentální defekt na

úrovni intelektového podprůměru až lehké retardace dovoluje nácvik běžných činností v domácnosti, včetně menšího nákupu. Příčinou dlouhodobě nepříznivého stavu žalobkyně je smíšená úzkostně depresivní porucha s podprůměrným intelektem. Posudková komise MPSV ČR v Brně učinila v posudkovém zhodnocení závěr, že podle prostudované dokumentace byla žalobkyně i při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna od 21.4.2015 i k datu jednání komise zvládat všechny základní životní potřeby. Dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav žalobkyně nevede k neschopnosti zvládat alespoň 3 nebo 4 základní životní potřeby. Z těchto důvodů se nepovažuje podle § 8 zákona č. 108/2006 Sb., v platném znění, za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby.

Přípisem doručeným 25.7.2016 byla žalobkyně vyrozuměna o pokračování v předmětném řízení a o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve lhůtě do 5 pracovních dnů ode dne doručení vyrozumění ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Tohoto práva žalobkyně nevyužila a následně žalovaný vydal dne 9.8.2016 žalobou napadené rozhodnutí č. j. MPSV-2016/169337-923, kterým odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Ostravě ze dne 5.8.2015 č. j. MPSV-UM/20685/15/9S-MSK potvrdil. V odůvodnění odvolací orgán odkázal na shora citované posudky Posudkové komise MPSV ČR v Ostravě ze dne 6.5.2016 a Posudkové komise MPSV ČR v Brně ze dne 14.7.2016 s tím, že z jejich závěrů plyne, že žalobkyně není osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve smyslu zákona o sociálních službách, když její zdravotní stav nelze považovat dle ust. § 3 písm. c) zákona o sociálních službách za dlouhodobě nepříznivý. Žalovaný považoval závěry posudkových komisí MPSV ČR za úplné a přesvědčivé s tím, že z posudků je zřejmé, z čeho posudkové komise při jejich vypracování vycházely a jak podklady a zjištěné skutečnosti hodnotily. Posudky byly vypracovány komisí v řádném složení a z posudků je rovněž patrné, že posudkové komise měly pro posouzení zdravotního stavu dostatek podkladů k posouzení a k přijetí posudkových závěrů v nepřítomnosti žalobkyně.

Podle § 7 odst. 1 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů, se příspěvek na péči (dále jen „příspěvek“) poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob. Náklady na příspěvek se hradí ze státního rozpočtu.

Podle ust. § 8 odst. 2 citovaného zákona se osoba starší 18 let věku považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve

- a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby,
- b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb,
- c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb,

- d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb,
a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby.

Podle § 3 písm. c) téhož zákona se pro účely tohoto zákona rozumí dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem zdravotní stav, který podle poznatků lékařské vědy trvá nebo má trvat déle než 1 rok, a který omezuje funkční schopnosti nutné pro zvládání základních životních potřeb.

Krajský soud předně konstatuje, že Nejvyšší správní soud např. v rozsudku č.j. 4 Ads 50/2009-63 uvedl, že Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí je při posuzování stupně závislosti povinna vycházet ve smyslu § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách ze zdravotního stavu posuzované osoby doloženého nálezem ošetřujícího lékaře, z výsledků sociálního šetření a zjištění potřeb této osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a vlastního vyšetření posuzujícího lékaře. Na takový posudek, který je v odvolacím řízení rozhodujícím důkazem, je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti. Jinak by totiž nemohl být podkladem pro odvolací správní orgán, který z něho vychází. Pokud by z podkladů lékařského posudku vyplývalo, že posuzovaný některou z aktivit nutných pro celkové zvládnutí určité životní potřeby sám a bez pomoci jiné osoby nezvládá, a orgány lékařské posudkové služby by přesto takovou základní životní potřebu považovaly za zvládanou, bylo by jejich povinností tento závěr dostatečně a přesvědčivě odůvodnit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 3 Ads 50/2013-32). Krajský soud dále konstatuje, že zjištění zdravotního stavu a souvisejícího stupně závislosti posuzované osoby je věcí odborně-medicínskou, k níž nemá soud potřebné odborné znalosti, a proto se vždy obrací k osobám, které jimi disponují, aby se k těmto otázkám vyjádřily. Posudek je před soudem stejně jako v řízení před správními orgány důkazem stěžejním, na který je soud při nedostatku odborné erudice odkázán. Jen v případě, že se v posudku posudková komise vypořádá se všemi rozhodnými skutečnostmi, přihlédne k potížím udávaným žalobkyní, a tyto své posudkové závěry jednoznačně a konkrétně zdůvodní, lze považovat za úplný a přesvědčivý.

Krajský soud v posuzované věci dospěl k závěru, že posouzení a zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně stran její schopnosti orientace, bylo provedeno toliko na základě doložené zdravotní dokumentace, která ovšem dle názoru soudu tak, jak je zachycena v posudku posudkové komise ve zprávách MUDr. H. a Mgr. V., je neúplná, nedostatečná. Praktická lékařka v nález ze dne 6.5.2015 kromě jiného uvedla, že chování žalobkyně je adekvátní, spolupracuje, odpovídá adekvátně, bez latence, je orientovaná všemi směry a má přiměřenou paměť. Lékařské zprávy psychiatra MUDr. H. žádné bližší specifikace údajů stran schopnosti žalobkyně orientace neposkytují, vyjadřují se k úzkostem žalobkyně, k její aktuální náladě, emoční rozkolísanosti. Ke schopnosti žalobkyně orientovat se, není v rekapitulaci obsahu zdravotní dokumentace psychiatra MUDr. H. nic uvedeno. Pominout nelze ani to, že ve vztahu k datu zpracování posudku ze dne 14.7.2016 se jedná o lékařskou dokumentaci, kterou nelze považovat ohledně hodnocení schopnosti

žalobkyně orientace za aktuální. Soud zastává názor, že za situace, kdy posudková komise svůj posudkový závěr ohledně schopnosti orientace učinila toliko z citovaných podkladů, aniž by sama provedla vlastní přešetření zdravotního stavu žalobkyně, má soud za to, že posudek přesvědčivý není. Z posudku nelze seznat, na základě jakých konkrétních úvah dospěl posudková komise k závěru, že za situace, kdy se u žalobkyně jedná o lehkou mentální retardaci, smíšenou úzkostně depresivní poruchu, chronifikovanou, intelekt je na hranici slaboduchosti až lehké mentální retardace, kdy je polymorbidně astenická a závislá osobnost, má žalobkyně přiměřené duševní kompetence, orientovat se časem, místem a osobou, orientovat se v obvyklém prostředí a situacích a přiměřeně v nich reagovat.

Co se týče namítané základní životní potřeby, mobilita ohledně níž žalobkyně namítala, že nebyly zhodnoceny její objektivní zdravotní potíže pohybového aparátu a psychické problémy, pro které se dlouhodobě léčí, krajský soud předně uvádí, že podle přílohy č. 1 vyhl. č. 505/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů, za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popř. i s přerušováním zastávkami, v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, chůzí po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, používat dopravní prostředky, včetně bariérových. Z ustanovení § 2 odst. 1 téže vyhlášky plyne, že při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní potřeby se posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládání základní životní potřeby, a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení. Dle názoru soudu k závěru o zvládání základní životní potřeby a) mobilita – nepostačí samotná skutečnost, že u žalobkyně nebylo prokázáno těžké omezení hybnosti kloubů dolních končetin, že nejsou přítomny parezy končetin, které by byly objektivním podkladem k nezvládnutí chůze po rovině a po schodech s využitím facilitátoru a odpočinku, ale podstatným jsou také její další postižení, konkrétně v lékařských nálezech zmíněná narušená paměť, intelekt na hranici slaboduchosti a lehké mentální retardace, smíšená úzkostně depresivní porucha. Nebylo dostatečně vyhodnoceno, zda žalobkyně s ohledem na tato postižení je schopna samostatně cestovat v prostředcích MHD a přepravovat se kamkoliv mimo domov bez doprovodu.

Soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nutno zrušit pro vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., neboť žalovaný vycházel z neúplného a nepřesvědčivého posouzení zdravotního stavu žalobkyně a posudková komise se dostatečným a přesvědčivým způsobem nevypořádala s aplikací posudkových kritérií obsažených v § 2 a § 2a vyhl. č. 505/2006 Sb. ve vztahu k žalobou namítaným základním životním potřebám. V dalším řízení tedy bude třeba posudkové závěry posudkové komise doplnit tak, aby z nich bylo zřejmé, z jakých důvodů žalobkyně ve světle citovaných posudkových kritérií zvládala či nezvládala bez pomoci jiné osoby aktivity ve vztahu k namítaným základním životním potřebám.

Důkazy navržené žalobkyní u jednání dne 21.11.2017 – spisy zdejšího soudu označených spisových značek k tvrzení žalobkyně, že rozhodnutí správních orgánů byla v označených věcech zrušena, a to pro absenci vyšetření žalobkyně posudkovou komisí, soud pro nadbytečnost z důvodů výše uvedených závěrů, které zaujal, neprovedl.

Podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. soud uložil žalovanému povinnost zaplatit náklady řízení za zastoupení žalobkyně částkou 6.292 Kč. Žalobkyně byla zastoupena advokátem, který jí byl ustanoven v tomto řízení usnesením ze dne 30.9.2016, č.j. 19 Ad 33/2016-12. Náklady řízení za zastoupení žalobkyně ustanoveným advokátem je tak žalovaný povinen v souladu s ustanovením § 149 odst. 2 o.s.ř., zákona č. 99/1963 Sb., v platném znění, aplikovaného na základě § 64 s.ř.s., zaplatit na účet Krajského soudu v Ostravě. Náklady řízení sestávají z odměny za čtyři úkony právní služby po 1.000 Kč dle § 7, § 9 odst. 2 a § 11 vyhl. č. 177/1996 Sb., v platném znění, o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, a to za převzetí věci, seps kasační stížnosti, poradu s žalobkyní 22.12.2016 a za zastoupení žalobkyně u jednání 21.11.2017, 4 režijních paušálů k uvedeným úkonům právní služby dle § 13 odst. 3 téže vyhlášky a 21% DPH ve výši 1.092 Kč (21% z částky 5.200 Kč). Advokát doložil, že je plátcem DPH.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 28. listopadu 2017

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně